

Господарю напівночі
А дай же нам нове вітро,
Бо вже прийшов час.
Ми за-тоже літо-літо
Молити будемо,
Щоб булість несеся
Як в небі ангели;
Щобів Вам не бракло
Ні цукру ні солі!
Щобів їсти, пити
Маленькі донці,
Здорові зістатьте,
Тільки нас не зайде.
Бо за всім життям нашим
Слугувати Вас не будемо
Тільки ся забувати
Тай вас обаявати
Ми богами не хочемо,
Що нам даєте, то розумімо,
Щоді пещемо туску
Ні самцюзі закусу!
Вас нам змило в ноги,
Добрі і широкі,
Тоді любі котомку
Підаємо до лоту,
Вм закусівемо,
Щобів Вам зливати

Саме тепер виходимо „Свободи“ наперед
друку невідомий нас досі в Америці
чий образ в 1. разі не вдалося згадати

„ВЕЧЕР СВ. НИКОЛАЯ“

Ся кіноточка починає зараз в порі
наші П. Т. Чертка поведе в нас позна-
митись, бо вона відкриття духа добре не
смієт ся. Ніколи на відміну літератури. Шту-
ка до виконання зостає в тенденції високої
моралі і ілюстрації тенденції зрештою на ви-
ні і спираєся суцільна.

Вже представляємо наступне 11 осіб.
Після прати в початковому порядку 15-ти-
на на 1 вранішній в 9.15.0 на 11 вранішній.

Замовляти на адресу:

В. О. ВОЛ
31 GRAND STREET, JERSEY CITY, N. J.

ПІД ТЯГАРЕМ ГРОМАДСЬКОЇ ПРАЦІ.

(На 15. роковини смерті В. М. Доманицького).

В. М. Доманицький помер 28. верня 1910 року. Тіка смерті на чужині скромного громадського робітника, що останні три роки свого життя одрабинув на одній землі, і свідомо не було б помітною подією на загальному фоні тодішнього життя. Уважливе на чальство відігравало на смерть українського громадянина — заборону ховати його в Києві, — що не було демонстрації, — та дуже неумодно дозволяло поховати його у рідному селі Колодистому, де він народився, працював, де він у вайшов в тісний духовний зв'язок з близьким йому селянством.

Похорон Доманицького, щиро-безпосередній, ніким не ініційований, був надзвичайно маніфестацією народного співчуття громадській праці нової української демократії. Тисячі народу проводили туну його від залізничної станції до рідного села, тисячі народу другого дня просили його в далеку путь, безповоротну, і з того часу до дорогі могли не заростає народна тропи. Навіть на еміграційній чужині, де багато мусить забути з того, що мало у свідомість певне значіння, — навіть тут з приводу 15-ї річниці смерті Доманицького поміняю його, «не злим, тихим словом» так, як в наших умовах мало кого поміняють: відбувся урочистий збір, присвячений пам'яті його, в історично-філософському товаристві, в об'єднанні кооперативних організацій у Подєбрадх та в Селівській Співці у Празі. Очевидно, єсть якийсь секрет немирничості цього імені в українському світі — і там, і тут.

Секрет цей полягає перш за все в самій духовній істоті Василя Доманицького. Це була високо освічена людина з широким розумовим світоглядом та ширим серцем, що було здатне до відданості, до саможертви. Археолог, етнограф, історик, літературний критик, Доманицький разом з тим був надзвичайно талановитим публіцистом, — не лише як співробітник політичних органів, але як редактор так голосного на свій час органу української фракції другої Державної Думи, — «Рідна справа — Дуцькі Вісті», він був же і автором улюблених народних брошур з проблем економіки і разом практичним дічем на тому полі кооперативному.

Ця широта й ріжності: риність світогляду мала велике значіння в громадській праці В. Доманицького. Та праця його визначається глибоким засадничим характером і прокладає нові шляхи в нашому національному поступованні, творила нову тактику в нашій національній програмі. Ширій українській демократизм, — чи ввійшов він в культурно-національну роботу, чи у — на той час — протилежній їй виключності соціально-політичних домагань, був практично в однаковій мірі безпідпідним, бо що тоді мало здобув для себе групу в реальних, життєвих інтересах народних мас. Доманицький та його сучасники й однодумці пішли на зустріч тим інтересам українського села, практично й безпосередньо виявили своє співчуття культурній, економічній, правній та політичній безпорадності нашого селянина. Доманицький не був одностороннім, але всіма властивостями своєю він був найкращим піонером нового напрямку нашого тодішнього національного руху.

І коли та нова течія громадська на ділі увійшла в самий грунт реальних інтересів народної маси, то хоч теоретично не могло бути тут ніякого чуда, бо теоретично не знала аксіом, але в дійсності чудо сталося: український інтелегент та український селянин вперше і глибоко зрозуміли один одного. Через ту безпосередню працю, близьку та зрозумілу народним масам, стався справжній контакт української народолюбної інтелекції з об'єктом її папиків, але поки здебільшого теоретичних симпатій. Антей добувся змучив, набрався сили, що дала йому можливість одбутися таку визначну роль в проводі народних мас за великих подій пізніших. Роль В. Доманицького в цьому акті нашого народного руху дуже визначна, — бо

практичні наслідки його діяльності були найбільш яскраві та наочні.

Для того ролю потрібно було багато. І Доманицький мав усе потрібне: широту світогляду, велику духовну інтуїцію та відданість своїй алуїстичній праці. Серед усіх інших рис його найбільше визначається той відданість, самоповага й енергія, з якою він одлався на свій спадок, з якою він одлався на свій спадок, з якою він одлався на свій спадок.

А коли заважали, що прогалини, то зрівнював, що потрапили до цієї суми знання та кількасот праці чини безбожно грабував у свого сполучку, у сну, у їжі, у всій натурі життя. Всього в роботі, все для справи, нічого для себе, хоча б для задоволення своїх мінімальних потреб.

І місний од природи організм не видержав такого надлюдського режиму. Але й заховарився серйозно і безнадійно, Доманицького того режиму не припиняв. «Ця хвора людина, — каже близький приятель його С. Ефремов, — виявляла стійкість енергії і таким була зразком робітником, що без роботи не можна було уявити її. Доманицький працював буквально на таку рух не покладати і не даючи собі одпочинку. Навіть не можна сказати, що часомі спиткалася його тільки через те, що він ніколи не думав і не давав про себе, підірвані на роботі за-для рідного краю».

Доманицький жив у той час, коли українське життя саме входило з того пізнього лярху, куди замкнула його вся передія планомірна політика російського уряду. Під зростом народного протесту та коротким подумом свободи вперше

трохи дивували його. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй, клянчись, «Коли ласкава пани будуть чисті, тоді я прийду ще сьогодні ввечерю. Тільки не зв'язуйте мене!»

Він приклав палець до уст і вийшов поспішно. Перед його очима була його кімната.

На зазначенні діврі Дод застав уже Пола і радника. Він держався від них здалека.

Найіва курьєрської пошти за хвилину потяг дарті.

Шуку добору до Берліна Дод роздумував над телеграмою, яку йому надіслав Пола.

підлягнув йому. Значить, жив в одній із тих кімнат. Це справу улежує надзвичайно.

«У Берліні Пола сіла на дарті і поїхала ірсько до готелю „Есплянад“.

Дод не спінився так дуже. Він передав свої пакунки пошльовикові і казав занести їх до готелю „Есплянад“. Сам він поїхав на поліційній офіс, пояснив, що він такий, і запевнив собі допомогу поліції. Через червот години він їхав уже в товаристві кримінального агента в цивільній одягу до готелю.

Тимчасом Пола була вже в готелі і казала дати собі кімнату 217. Петер Фос не бачив, коли вона приїхала, бо був власне зайнятий на третьому поверсі, але її пакунки він зараз пізнав. Він побіг з ними через коридор і, не ступаючи, авелів до її кімнати. Пола тільки що смінула капелюх і привітала перед зерком.

«Це просто обурююче!» крикнула вона, схильовано. «Ви не можете постукати?» «Ні!» відповіли їй не Кавер Тілеман, поклав пакунок, замкнув двері і пустився йти до неї. «Тут це так робиться!» Пола хотіла вже кричати, але в тім пізнала його.

«Петер!» зойкнула вона і кинулася йому на шию. «Петер! Ти справді тут поспішаєш!» «Називаюся Кавер Тілеман!» відповів їй,

